

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra AVISKONEN

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 217. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908712569792/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

AVISKONEN

Jeg har en gammel Veninde, der har gaaet med „Berling-ske“ i seksogtrediva Aar.

Aften og Morgen i Regn og Sne, i Kulde og Solskin, Sommer og Vinter triller hun af Sted i uhyre Lædersko og sort Straahat med Aviserne liggende paa Bunden af en inve-lid Barnevogn.

Vejret og Aarene har gnavet paa den gamles Legeme, paa hendes Sko, paa Straahatten og Barnevognen. Men hendes Humør har de ladet i Fred.

Jeg mødte hende i Aftes, og vi kom i Passiar sammen.

— Hvordan har Mo'er det? spurgte hun.

— Jo Tak.

— Lever Fa'er endnu?

— Ja, alt hvad han kan.

— Bor vi endnu, paa Vodrofsvej?

— Nej, de gamle er flyttet paa Landet, og jeg bor alene nu.

— Falder 'et nunde lidt trist engang imellem?

— Næ, jeg holder nok af det! sagde jeg.

— Ja, sagde hun og nikkede — der løber jo immer no'et paa med de unge, som kunde remplesere de gamle!

Og saa blinkede hun aldeles guddommeligt med sine smaa vejrbitte Øjne:

— Smaapiger, hva'? sagde hun og stak mig skælmsk med Tommelfingeren i Siden.

Jeg kunde ha' kysset hende trods Snavset, som sad i Ryn-kerne rundt i hendes Ansigt ... midt paa de gamle, rim-pede Læber, der af Alder var ganske hvide i Mundkrogene,